

Unitatea în credință

Sabat după-amiază

Completează și memorează: „În nimeni altul nu este _____, căci nu este sub cer niciun alt _____ dat oamenilor, în care trebuie să fim _____.”
(Faptele 4:12)

În 1888, adventiștii de ziua a șaptea au trecut printr-o perioadă de dezbateri intense pe tema interpretării câtorva texte biblice. În timp ce pastorii și conducătorii bisericii dezbăteau identitatea celor zece coarne menționate în profeția din Daniel 7 și Legea amintită în Galateni 3:24, prea puțini erau conștienți că atitudinile lor ostile distrugau relațiile dintre ei și afectau unitatea și misiunea bisericii.

Ellen G. White a deplâns profund această situație și i-a încurajat pe toți cei implicați în discuții să se gândească bine la relația lor cu Isus și la modul în care trebuie dovedită dragostea pentru El prin comportament, mai ales față de cei care au opinii diferite, și a spus că nu trebuie să ne așteptăm ca toți membrii bisericii să fie de acord cu absolut toate detaliile unei anumite interpretări a textelor biblice. Dar, în același timp, a subliniat că ar trebui să urmărim unitatea în înțelegerea convingerilor adventiste esențiale (vezi *Sfaturi către editori*, pp. 28–32).

Săptămâna aceasta vom studia despre învățăturile biblice esențiale pentru identitatea noastră ca adventiști și pentru unitatea noastră în credință.

24 noiembrie – Ziua prevenirii violenței

Advențiștii de ziua a șaptea au multe lucruri în comun cu alte confesiuni creștine, însă convingerile noastre compun un sistem unic al adevărului biblic, pe care nicio altă confesiune creștină nu îl propovăduiește. Aceste convingeri fundamentate biblic ne definesc ca rămășiță a lui Dumnezeu din timpul sfârșitului.

1. Ce loc declară Petru că ocupă Isus Hristos în planul de mântuire?

Faptele 4:8-12 _____

Faptele 10:43 _____

2. Ce spune apostolul Pavel despre acest subiect?

2 Corinteni 5:19 _____

Moartea lui Hristos înseamnă împăcarea noastră cu Tatăl și desființarea prăpastiei apărute între noi și El prin păcat. Procesul acesta de împăcare are ca scop refacerea relației noastre cu Dumnezeu.

3. Ce însemnătate au moartea și învierea Domnului Isus, potrivit pasajelor următoare?

Romani 3:24,25 _____

1 Ioan 2:2 _____

1 Ioan 4:9,10 _____

1 Petru 2:21-24 _____

Noi credem, la fel ca alte confesiuni creștine, în moartea și în învierea lui Hristos, dar, spre deosebire de ele, le vestim în cadrul „Evangheliei veșnice” (Apocalipsa 14:6), în cadrul celor trei solii îngeresti din Apocalipsa 14:6-12.

Cât de des îți amintești de moartea și învierea lui Hristos?

Luni, 19 noiembrie

A doua venire a lui Hristos

Apostolii și primii creștini numeau revenirea lui Hristos „fericită nădejde” (Tit 2:13) și credeau că toate profețiile și făgăduințele din Scriptură aveau să se împlinească atunci. Și adventiștii de ziua a șaptea au această convingere. Însuși numele de „adventist” (așteptător) o dovedește. Toți cei care îl iubesc pe Hristos așteaptă cu ardoare ziua în care să-L poată vedea față în față. Iar până atunci, făgăduința revenirii ne unește ca popor al lui Dumnezeu.

4. Ce ne spun pasajele următoare despre modul în care va reveni Hristos? Ce idei circulă astăzi cu privire la revenirea Sa?

Faptele 1:11 _____

Matei 24:26,27 _____

1 Tesaloniceni 4:13-18 _____

Apocalipsa 1:7 _____

Biblia ne asigură în mod repetat că Isus va reveni ca să-i ia cu El pe cei răscumpărați. Însă nu trebuie să facem speculații cu privire la dată – Matei 24:36.

La încheierea lucrării Sale, Isus a spus pilda celor zece fecioare (Matei 25:1-13) pentru a ilustra experiența bisericii în timp ce va aștepta revenirea Sa. Cele două categorii de fecioare reprezintă două tipuri de credincioși care declară că-L așteaptă. Aparent, sunt la fel, dar diferențele devin vizibile în momentul în care se pare că Domnul întârzie să vină. O categorie își păstrează speranța, în ciuda aparentei întârzieri, și face pregătirile spirituale necesare. Isus a dorit să-i învețe pe ucenici că experiența creștină nu se bazează pe emoții, ci pe încrederea permanentă în harul lui Dumnezeu și pe perseverența în credință, chiar și atunci când nu există o dovadă palpabilă a împlinirii făgăduințelor lui Dumnezeu. El ne cheamă astăzi să veghem și să fim pregătiți în orice clipă pentru revenirea Sa.

***Cum putem arăta concret că așteptăm revenirea Domnului?
Cum putem evita greșelile cu privire la care ne-a avertizat prin pilda fecioarelor?***

Marti, 20 noiembrie

Slujirea Domnului Isus în sanctuarul ceresc

Slujbele care se desfășurau în cortul construit de Moise la porunca Domnului (Exodul 25:8) și, mai târziu, la templu i-au învățat pe israeliți despre planul de mântuire. Atât cortul, cât și templul au fost construite după modelul sanctuarului din cer, „adevăratul cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul” (Evrei 8:2; vezi și Exodul 25:9,40).

Pretutindenii în Biblie se pornește de la premisa că există un sanctuar în cer, locul unde Se află Dumnezeu. Slujbele din sanctuarul ceresc au fost un fel de profeții în miniatură ale planului de mântuire și ale lucrării lui Isus ca preot în cer.

5. Ce ne spun pasajele următoare despre lucrarea Domnului Isus ca preot în cer?

Evrei 8:6 _____

Evrei 9:11,12,23-28 _____

1 Ioan 1:9,10; 2:1,2 _____

După ce S-a înălțat la cer, Hristos Și-a început slujirea ca preot al nostru în sanctuarul ceresc (vezi Evrei 7:25). De aceea suntem încurajați „să ne apropiem... cu deplină încredere de scaunul harului ca să căpătăm îndurare și să găsim har, ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evrei 4:16).

Slujirea preoțească din sanctuarul pământesc avea două etape – prima, slujba zilnică din Locul Sfânt, iar a doua, slujba anuală din Locul Preasfânt. Și slujirea lui Isus în cer are două etape: în prima etapă, mijlocește, oferă iertare, realizează împăcarea și refacerea – prin mijlocirea Sa, păcătoșii care se pocăiesc au intrare directă la Tatăl (1 Ioan 2:1); în a doua etapă, începută în anul 1844, Se ocupă de judecată și de curățire, activități simbolizate prin slujba făcută de marele-preot în Ziua Ispășirii (Leviticul 16). Curățirea sanctuarului se face prin sângele lui Isus. Ispășirea îndeplinită în acea zi prefigura ispășirea care avea să fie făcută prin sângele Domnului Isus, îndepărtarea definitivă a păcatului și readucerea întregului univers la armonie sub guvernarea lui Dumnezeu. Doctrina aceasta arată modul în care înțeleg adventiștii planul de mântuire.

Miercuri, 21 noiembrie

Sabatul

O altă învățătură biblică esențială pe care adventiștii de ziua a șaptea o cred și o susțin este Sabatul zilei a șaptea. Doctrina aceasta

fundamentală ne unește ca biserică și ne distinge de aproape toate celelalte confesiuni creștine.

Sabatul este darul pe care l-a oferit Dumnezeu omenirii de la creațiune (Geneza 2:1-3). La instituirea lui, Dumnezeu S-a odihnit, a binecuvântat această zi și a sfințit-o. Prin aceste trei acțiuni, i-a oferit omului un dar special, ca să aibă experiența cerului pe pământ și să recunoască faptul că El a creat lumea în șase zile. Sabatul este ziua sfântă în care Dumnezeu Se întâlnește cu poporul Său într-un mod special.

6. Ce ne spun pasajele următoare despre ce înseamnă Sabatul pentru om?

Exodul 20:8-11 _____

Deuteronomul 5:12-15 _____

Ezechiel 20:12,20 _____

Advențiștii respectă Sabatul zilei a șaptea după exemplul lui Isus (Luca 4:16). El participa la serviciile divine din Sabat, susținând astfel valabilitatea lui ca zi de odihnă și de închinare. El a făcut unele minuni în Sabat pentru a arăta că vindecarea (fizică și spirituală) este un mod de a serba această zi (Luca 13:10-17). Apostolii și primii creștini au înțeles că Isus nu a desființat Sabatul. Ei l-au păzit și au participat la închinare în această zi (Faptele 13:14,42,44; 16:13; 17:2; 18:4).

Sabatului este și un semn al eliberării noastre din păcat. El ne amintește de eliberarea lui Israel din robia egipteană și aducerea lui în odihna din Canaan (Deuteronomul 5:12-15). Israel nu s-a bucurat pe deplin de această odihnă din cauza căderilor repetate în neascultare și idolatrie, însă avem asigurarea că „rămâne... o odihnă ca cea

de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu” (Evrei 4:9). Respectarea Sabatului simbolizează această odihnă spirituală în Hristos și bizuirea noastră pe jertfa Sa și nu pe fapte, ca să fim mântuiți de păcat și să obținem viața veșnică (vezi Evrei 4:10, Matei 11:28-30).

Concret, cum te-a ajutat respectarea Sabatului să ai experiența unității și părtășiei dorite de Hristos pentru poporul Său?

Joi, 22 noiembrie

Moartea și învierea

Când a creat lumea, „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu” (Geneza 2:7). Viața vine de la Dumnezeu. Dar, dacă omul a primit viață, înseamnă că este nemuritor? Biblia ne spune că numai Dumnezeu este nemuritor (1 Timotei 6:16). Omul nu se naște nemuritor. El este muritor. Scriptura aseamănă viața noastră cu „un abur, care se arată puțintel și apoi pierе” (Iacov 4:14) și spune că, atunci când murim, intrăm într-o stare ca de somn, în care nu mai suntem conștienți de nimic (Eclesiastul 9:5,6,10; Psalmii 115:17; 146:4; Ioan 11:11-15).

Noi ne naștem muritori și supuși morții, dar Biblia ne mai spune că Isus Hristos este sursa nemuririi și El le promite nemurirea și viața veșnică tuturor celor care cred în El: „Darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 6:23). Isus „a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie” (2 Timotei 1:10). „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16).

7. Ce ne spun pasajele următoare despre primirea vieții veșnice și despre momentul în care primesc oamenii nemurirea?

1 Corinteni 15:51-54 _____

Apostolul Pavel explică aici că Dumnezeu nu le dă oamenilor nemurirea după ce mor, ci la înviere, la cea din urmă trâmbiță. Credincioșii primesc făgăduința vieții veșnice în momentul în care Îl acceptă pe Isus ca Mântuitor personal și vor primi nemurirea la înviere. În Noul Testament nu se găsește ideea că sufletul omului s-ar ridica la cer în clipa morții; învățătura aceasta își are originea în păgânism, în filosofia grecilor antici și nu se regăsește în Biblie.

În ce fel ne ajută concepția noastră despre moarte să prețuim și mai mult făgăduința revenirii Domnului Isus? În ce fel ne unește ca biserică?

Vineri, 23 noiembrie

Un gând de încheiere

Advențiștii de ziua a șaptea au în comun cu alte confesiuni creștine câteva convingeri importante. Convingerea principală este, desigur, mântuirea doar prin credință, prin moartea ispășitoare și înlocuitoare a lui Isus. La fel ca alți creștini, noi credem că nu suntem socotiți neprihăniți prin fapte, ci prin jertfa lui Hristos. Ellen G. White a scris următoarele: „Hristos a fost tratat așa cum meritam noi, pentru ca noi să putem fi tratați așa cum merita El. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El n-a contribuit cu nimic, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea Lui, la care noi n-am contribuit cu nimic. El a suferit moartea care era a noastră, ca noi să putem primi viața care era a Lui. «Prin rănilor Lui suntem tămăduiți.»” – *Viața lui Isus*, ed. 2015, p. 15

În același timp, convingerile noastre fundamentale, precum și practicile și stilul de viață care decurg din aceste convingeri, fac ca mesajul nostru să fie unic în lumea creștină. Și așa și trebuie să fie, pentru că altminteri cum s-ar justifica existența noastră? Dragostea

noastră pentru Isus și învățătura pe care o propovăduim ar trebui să ne unească puternic.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Geneza 28–34

1. Cum a înțeles Esau că nevestele sale nu-i plăceau tatălui său?

2. Ce i-a propus Iacov lui Laban, ca să-și dovedească „cinstea”?

3. Pentru ce anume se vedea Iacov prea mic?

4. Ce a făcut Iacov, când a aflat că Sihem îi necinstise fiica?

Istoria mântuirii, cap. 39

5. Despre cine se afirmă că „se încred într-o (se prind de o) funie de nisip”?

Obiective

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să (re)descopere contribuția doctrinelor adventiste principale la identitatea adventistă și la unitatea în Hristos.

La nivelul sentimentelor: Să aprecieze caracterul unificator al adevărului biblic.

La nivel practic: Prin lucrarea Duhului Sfânt, să interiorizeze adevărul pentru a-l aplica în viața cotidiană.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Identitate, adevăr, unitate

A. Ce contribuție au aspectele esențiale ale Evangheliei la conceptul de unitate a bisericii?

B. Care sunt convingerile adventiste fundamentale? Ce te-a determinat să le accepți?

C. Cum ar putea ele să conducă la unirea bisericii?

II. Sentimente: Avantajele unui mesaj comun

A. De ce crezi că Dumnezeu ne-a lăsat în Scriptură informații și despre alte subiecte, nu doar despre persoana Sa?

B. Ce simți ca urmare a faptului că aparții unei biserici a cărei învățătură este conformă cu Biblia?

III. Practic: Interiorizarea adevărului

A. De ce este esențial să interiorizăm adevărul?

B. Cum să-l interiorizăm, să-l „strângem în inimă” ca să-l trăim practic?

C. Există niște pași de urmat în acest sens?

Rezumat: Creștinii adventiști de ziua a șaptea recunosc că moartea și învierea Domnului Hristos sunt vitale pentru mântuire și pentru unitatea bisericii. De asemenea, ei consideră că Dumnezeu ne-a lăsat în Scriptură informații esențiale pentru relația cu El și relațiile cu semenii. Doctrinile acestea ne definesc identitatea și misiunea.

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE

Pasajul central: Faptele 4:10-12

Ideea de bază: Convingerile creștine nu sunt niște afirmații arbitrare față de care ni se cere consimțământul. Ele sunt niște principii de viață care influențează relația creștinului cu Dumnezeu și cu semenii. Convingerile pe care le avem influențează unitatea noastră în credință.

Discuție introductivă. La multe evenimente sportive, spectatorii creează niște efecte imposibil de realizat de o singură persoană. De exemplu, la ceremonia de deschidere a Jocurilor Olimpice din Vancouver, 2010, a fost aprinsă o lumină în mijlocul stadionului și apoi, treptat, tot mai multe lumini către margine. Spectatorii au fost instruiți ca, atunci când luminile ajungeau la marginea terenului, să-și aprindă lanternele câte un rând odată, creând efectul unui cerc crescând de lumină. La alte evenimente, spectatorii primesc o bucată pătrată de carton de diferite culori și sunt instruiți ca, la un moment stabilit, să le țină ridicate deasupra capului. Împreună, pătratele formează un mesaj sau un simbol pe care îl pot vedea milioane de telespectatori de pe întreaga planetă.

Spectatorii colaborează și reușesc astfel să facă un lucru imposibil de realizat de către un singur individ. Dumnezeu ne-a chemat să lucrăm pentru a-i transmite lumii vestea bună într-un mod mai impresionant decât ar putea s-o transmită fiecare, individual. Când ne unim în adevărul pe care îl găsim în Isus și când ne concentrăm atenția asupra misiunii bisericii, lășăm asupra oamenilor o amintire de neuitat despre puterea Evangheliei de a transforma inima.

De discutat: Ai colaborat vreodată cu alte persoane la o activitate pe care singur nu ai fi putut să o realizezi? Despre ce activitate a fost vorba? Cum te-ai simțit cu acea ocazie? Ce atitudini au fost necesare pentru a avea succes?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

Comentariu biblic

I. Unitatea și Evanghelia

(Revezi împreună cu grupa Faptele 4:8-12.)

Doctrinile esențiale ale creștinismului sunt cele legate de Isus. Întruparea, viața, moartea, învierea și lucrarea Sa în sanctuarul ceresc demonstrează că Dumnezeu vrea să păstreze legătura cu lumea pe care a creat-o. Isus a împăcat lumea cu El și a făcut posibilă această legătură prin moartea Sa pe cruce, cu scopul de a îndepărta consecințele deciziilor păcătoase ale omenirii. Însă rezultatele morții Sale nu se limitează la împăcarea noastră cu Dumnezeu. Când devenim una cu Hristos prin botez, devenim una și cu ceilalți credincioși. De aceea declară Pavel că moartea lui Isus a înlăturat barierele dintre oameni (Efeseni 2:14). Când ne împăcăm cu Dumnezeu, suntem chemați să ne împăcăm și unul cu altul. Unitatea bisericii este posibilă doar datorită jertfei lui Isus.

De discutat: Cum poate înlătura jertfa lui Isus barierele dintre oameni? Ce impact are relația cu El asupra relației cu ceilalți membri ai bisericii?

II. Unitate și adevăr

(Revezi împreună cu grupa Matei 25:1-13.)

Prin Scriptură, Domnul îndeamnă biserica să fie unită și, în același timp, să rămână neclintită lângă adevăr. Lucrul acesta ridică o dilemă. Adevărul este, prin natura lui, exclusiv. Ascultarea de adevăr presupune respingerea erorii și este asociată cu ideea de puritate. Adevărul poate da impresia, prin urmare, că este selectiv și exclusiv. Dar unitatea este, prin natura ei, inclusivă. De aceea, discuțiile despre unitate pun accent de regulă pe unitate în detrimentul adevărului sau pun accent pe adevăr în detrimentul unității. Cum să rezolvăm această tensiune și să păstrăm atât adevărul, cât și unitatea? O parte a soluției poate fi găsită în afirmațiile Bibliei despre adevăr.

Noul Testament oferă informații valoroase despre natura și despre rolul adevărului. El declară că adevărul este Isus (Ioan 8:32,36; 14:6), dar și Cuvântul lui Dumnezeu (Ioan 17:17), Legea (Romani 2:20), Evanghelia (Efeseni 1:13), învățătura apostolilor (2 Tesaloniceni 2:13-15) și învățătura sănătoasă (2 Timotei 4:2-4). Însă adevărul nu este o sumă de idei la care aderăm doar din punct de vedere intelectual. El trebuie interiorizat și trebuie să conducă la schimbarea comportamentului. Degeaba știi că Isus vine curând dacă gândul acesta nu-mi schim-

bă viața și nu mă determină să mă pregătesc pentru acest eveniment. La fel, cum declară Ioan, dacă nu-i iubim pe semenii noștri, înseamnă că nu cunoaștem adevărul (1 Ioan 2; 3). Dacă rămâne în plan exterior și intelectual, adevărul va intra permanent în contradicție cu unitatea. Însă, atunci când pătrunde în suflet, cu ajutorul Duhului Sfânt, ne influențează relația cu Dumnezeu și relația cu aproapele și facilitează drumul bisericii către unitate.

De discutat: Cum ilustrează pilda celor zece fecioare nevoia de a interioriza adevărul? De ce este mai simplu să-l menținem în planul exterior? Ce schimbări aduc doctrinele studiate săptămâna aceasta în relația ta cu Dumnezeu și în relația cu ceilalți?

III. Unitatea și doctrinele adventiste

(Revezi împreună cu grupa Exodul 20:8-11 și 1 Corinteni 15:51-54.)

Adevărul influențează unitatea bisericii prin transformarea lăuntrică a credincioșilor și prin generarea unei identități și a unei mărturii comune. Noi ne derivăm identitatea de adventiști de ziua a șaptea în primul rând din Hristos și din lucrarea Sa pentru noi, dar și din convingerile noastre esențiale. Aceste convingeri au fost formulate de pionierii bisericii noastre după ce au descoperit adevărurile în Scriptură, sub călăuzirea Duhului Sfânt. Ele au potențialul de a ne uni în concepția despre Dumnezeu și despre ființa umană. De exemplu, când recunoaștem Sabatul zilei a șaptea, suntem uniți în recunoașterea faptului că Dumnezeu are control asupra universului și asupra timpului. Ne aducem aminte că noi suntem ființe create, dependente de El. Practic, recunoașterea și reamintirea faptului că mântuirea nu este lucrarea noastră, ci a lui Hristos, înțelegerea slujirii Domnului Hristos în sanctuarul ceresc, recunoașterea faptului că avem permanent nevoie de îndurarea și harul lui Dumnezeu și încrederea de a veni înaintea Sa; înțelegerea despre starea omului și a faptului că suntem ființe limitate și că depindem de Dumnezeu pentru fiecare respirație; înțelegerea despre înviere și despre revenirea lui Isus și speranța că vom trăi veșnic împreună cu Dumnezeul nostru iubitor și îndurător – toate doctrinele acestea împreună contribuie la identitatea noastră de adventiști de ziua a șaptea și ne reamintesc că suntem oameni păcătoși și că avem nevoie de Hristos.

De discutat: De ce este importantă identitatea comună? Ce impact are ea asupra misiunii bisericii? Cum ne împiedică identitatea dată de aceste doctrine să fim aroganți sau exclusiviști? În ce alte aspecte ne unesc doctrinele studiate săptămâna aceasta în concepția noastră despre Dumnezeu și despre noi înșine?

3. APLICAȚIA

Întrebări

1. Dacă sursa unității noastre o constituie faptul că Isus ne atrage pe toți la Sine, care este rolul convingerilor noastre în menținerea unității?
2. Dacă suntem uniți în jurul lui Hristos, cum ar trebui să îi tratăm pe cei care au alte concepții teologice?
3. Ce influență are asupra concepției noastre despre adevăr și unitate faptul că Isus este Adevărul?
4. Ce înseamnă să trăim adevărul, așa cum este el în Isus? Ce impact are el asupra unității?
5. Ce doctrină a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea te-a ajutat să fii unit cu ceilalți credincioși? În ce fel te-a ajutat?

4. ACTIVITATE

Mulți credincioși se gândesc la doctrine doar când studiază în vederea botezului sau când participă la o evanghelizare. Ajută-i pe participanți să înțeleagă de ce este important să acordăm mai multă atenție doctrinelor, meditănd la adevărul pe care l-am găsit în Isus și îndeplinindu-ne misiunea de a le da mărturie oamenilor și prin unitatea noastră.

SUGESTII

Pregătește lista cu cele 28 de puncte fundamentale de credință și adu-o la grupă. Faceți împreună un plan de a studia fiecare doctrină cu mare atenție, pentru a vedea ce vă descoperă ea despre Dumnezeu, cum puteți să o puneți în practică și cum contribuie ea la unitatea bisericii.